ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΙΛΜΠΕΡ ΑΒΡΙΛ

# Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΧΤΑ ΕΝΟΣ ΔΗΜΙΟΥ

Ο δήμιος γδύθηκε, τοποθέτησε προσεκτικά τὸ σακκάκι του σὲ μιὰ καρέκλα, κανόνισε τὸ ξυπνητήρι του νὰ σημάνη στὶς 3 1)2 τὸ πρωΐ — δὲν εἶχε, βλέπετε, καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στὸ γκαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου στὸ ὁποῖο θὰ περνοῦσε τὴ νύχτα του - ἔκανε τὴν προσευχή του καὶ ξάπλωσε στὸ κρεββάτι. Πρὶν κλείσει τὰ μάτια του, συλλογίστηκε τὴ γυναίκα του, τὴν ἀσθενική καὶ μισότρελλη σχεδὸν γυναίκα του, ποὺ τὴν ἄφησε στὸ σπίτι τους, στὸ Παρίσι, μαζὶ μὲ τὰ δυὸ παιδιά τους, τὰ ὁποῖα ἀγνοοῦσαν, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ γείτονες, ἐξ ἄλλου, τὸ πραγματικὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα τους, καὶ δὲν μπόρεσε νὰ μὴν παραπονεθῆ γιὰ τὴν καταραμένη τὴ δουλειά του, ποὺ τὸν ἀνάγκαζε ν' ἀφήνη κάθε τόσο τὴν ἡσυχία τοῦ σπιτιοῦ του καὶ νὰ τρέχη δεξιὰ καὶ ἀριστερά, στὶς ἐπαρχίες, παντοῦ ὅπου τὸν χρειαζόντουσαν, γιὰ ν' ἀποκεφαλίση ἕναν κατάδικο...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ δήμιος βρισκότανε στὸ Ὠζέρ. Τὴν ἑπομένη, στὶς πέντε τὸ πρωΐ, ἔπρεπε νὰ κόψη τὸ κεφάλι ἑνὸς τρομεροῦ κακούργου, ποὺ εἶχε σφάξει μιὰ ὁλόκληρη οἰκογένεια. Ὁ δήμιος ἀγνοοῦσε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ θὰ ἔστελνε, ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὧρες, στὸν ἄλλον κόσμο. Αὐτὴ ὅμως ἡ λεπτομέρεια δὲν τὸν πείραζε διόλου. Ἡ δική του ἐργασία ἦταν νὰ κόβη κεφάλια καὶ ὄχι νὰ πιάνη γνωριμίες μὲ τοὺς καταδίκους...

Ὁ δήμιος ἀποκοιμήθηκε, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη, ἐνῶ ἔκανε τὴ σκέψη ὅτι τὸ αὐριανὸ κεφάλι θὰ ἦταν τὸ διακοσιοστὸ πεντηκοστὸ ἕβδομο, ποὺ θὰ ἔπεφτε ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἔπρεπε νὰ κόψη ἄλλα σαράντα τρία κεφάλια, γιὰ νὰ συμπληρωθῆ ὁ ἀριθμὸς τριακόσια, καὶ τότε ὁ δήμιος θὰ μποροῦσε, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο, νὰ πάρη τὴ σύνταξί του καὶ νὰ πάη νὰ ζήση μὲ τὴν οἰκογένειά του σὲ κανένα ἀπόμερο χωριό... καὶ ν' ἀφοσιωθῆ ὁλόκληρος στὴν πιὸ ἀγαπημένη του ἀπασχόλησι, τὸ ψάρεμα δηλαδή...

Ἔπρεπε νὰ κόψη ἄλλα σαράντα τρία κεφάλια...

Μὲ τὴ σκέψη αὐτὴ ὁ δήμιος, κουρασμένος καθὼς ἦταν ἀπ' τὸ ταξεῖδι του, ἀποκοιμήθηκε βαθειά...

Ἔξαφνα, μέσ' στὴ νυχτερινὴ γαλήνη, ἀκούστηκε ἡ καμπάνα μιᾶς ἐκκλησίας νὰ σημαίνη δέκα φορές.

Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκεῖνη τὸ παράθυρο, τὸ ὁποῖο ὁ δήμιος εἶχε ἀφήσει μισάνοιχτο, κατὰ τὴ συνήθειά του, ἄνοιξε διάπλατα καὶ μιὰ σκιά, ποὺ μπόρεσε νὰ σκαρφαλώση εὔκολα σ' αὐτό, γιατί ἡ κάμαρα τοῦ δημίου βρισκότανε στὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ ξενοδοχείου, πήδησε ἀθόρυβα μέσα στὸ δωμάτιο καὶ στάθηκε ἀκίνητη...

Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἔμπαινε στὸ δωμάτιο τὸ κρύο καὶ πένθιμο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ...

Ἴσως νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα ἀπ' ὅσα θὰ ἐξιστορήσουμε παρακάτω, ἂν ὁ δήμιος δὲν ἄρχιζε, ξαφνικά, νὰ παραμιλάη στὸν ὕπνο του... Τὸ παραμιλητὸ του αὐτὸ ἦταν μιὰ συνήθεια, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν κόψη. Καὶ ἡ συνήθειά του αὐτὴ κατάστρεψε τὴν ὑγεία τῆς γυναίκας του, ἡ ὁποία ἦταν ὑποχρεωμένη ν' ἀκούη τὸν ἄνδρα της, κάθε νύχτα, μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τρόμο, νὰ διηγεῖται μακάβριες ἱστορίες τοῦ ἐπαγγέλματός του...

—Ἀλβέρτε Ντιπονσού, σήκω ὄρθιος ! ἄρχισε νὰ λέη ὁ δήμιος στὸν ὕπνο του, σὰν νὰ βρισκόταν στὸ κελλὶ ἑνὸς καταδίκου σὲ θάνατο. Ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἀπέρριψε τὴν αἴτησί σου περὶ ἀπονομῆς χάριτος. Ἑτοιμάσου νὰ πεθάνης !...

Ἡ σκιὰ πλησίασε περισσότερο στὸ κρεββάτι, σὰν νἄθελε ν' ἀκούση καλύτερα τί ἔλεγε ὁ δήμιος.

—Θέλεις ἕνα τσιγάρο, ἕνα ποτῆρι κονιάκ ;... ἐξακολούθησε ὁ δήμιος. Κύριε Εἰσαγγελεῦ, εἶδα πολλοὺς ἐγκληματίες στὴ ζωή μου... Ὁμολογῶ ὅτι δὲν εἶδα κακοῦργο πιὸ ἀνάλγητο ἀπὸ αὐτὸν τὸν Ντιπονσού...

Ὁ Ντιπονσοὺ ἦταν ὁ τελευταῖος κακοῦργος, ποὺ εἶχε καρατομήσει ὁ δήμιος.

Ὁ Ντιπονσού, μόλις εἶδε τὸν δήμιο νὰ μπαίνη στὸ κελλί του, μόλις κατάλαβε ὅτι ἔφτασε ἡ τελευταία ὥρα του, ἄρχισε νὰ βρίζη καὶ τὸν Εἰσαγγελέα καὶ τὸν ἱερέα, νὰ οὐρλιάζη σὰν πληγωμένο θηρίο, νὰ κατηγορῆ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, νὰ λέη πὼς ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσουν ἐλεύθερο, γιὰ νὰ σφάξη ὅσους θὰ εὕρισκε μπροστά του. Οἱ στρατιῶτες εἶδαν κι' ἔπαθαν ὥσπου νὰ τὸν μεταφέρουν στὴ λαμητόμο....

Καὶ τὴν ἱστορία τοῦ θανάτου τοῦ Ντιπονσοὺ ἐπανελάμβανε τώρα ὁ δήμιος στὸν ὕπνο του, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται ὅτι μιὰ σκιά, σκυμμένη πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ἄκουγε ὅλην αὐτὴ τὴν μακάβρια διήγησι, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται ὅτι ἡ σκιὰ ποὺ στεκότανε δίπλα του ἦταν **ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ καρατομοῦσε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ !...**

Θὰ μποροῦσε ν' ἀφοσιωθῆ στὸ ψάρεμα...

Εἶνε, βέβαια, πολὺ σπάνιο ἕνας κατάδικος σὲ θάνατο νὰ κατορθώση νὰ δραπετεύση ἀπὸ τὶς φυλακὲς τὴν παραμονὴ τῆς ἐκτελέσεώς του.

Μά, ὅπως κι' ἂν ἔχει τὸ πρᾶγμα, ὁ μελλοθάνατος ἐκεῖνος τὰ κατάφερε νὰ φύγη ἀπὸ τὸ κελλί του καὶ βρισκότανε τώρα, τρέμοντας ἀκόμα ἀπὸ τὸ φόβο, μπρὸς στὸ δήμιό του, ποὺ κοιμόταν ἀνύπαπτος.

Ὁ κατάδικος δὲν ἀναγκάστηκε νὰ σκοτώση τὸν δεσμοφύλακά του, γιὰ ν' ἀποχτήση τὴν ἐλευθερία του. Τοῦ ἔδωσε μονάχα μιὰ γροθιὰ στὸ μέτωπο, ἀνάμεσα στὰ φρύδια, καὶ τὸν ξάπλωσε ἀναίσθητο κάτω... Καὶ ὕστερα ἔφυγε, χωρὶς πολλὲς δυσκολίες, ἀπὸ τὴ μικρὴ ἐπαρχιακὴ φυλακή. Ὅταν οἱ ἄλλοι δεσμοφύλακες ἀνακάλυψαν τὴν ἀπόδρασί του, δὲν μπόρεσαν νὰ ἐροῦν ποῦθενα τὸν κατάδικο. Τοῦ κάκου ἔψαξαν σ' ὅλες τὶς ταβέρνες, σ' ὅλα τὰ γιασιά, σ' ὅλους τοὺς ἔρημους, ἀπόκεντρους δρόμους... Ὁ μελλοθάνατος εἶχε ἐξαφανιστῆ...

Μὰ τώρα βρισκότανε στὸ δωμάτιο τοῦ δημίου !...

Ἐνῶ περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, εἶδε τὸ μισάνοιχτο παράθυρο καὶ σκέφτηκε, μὲς στὴν παραζάλη του, νὰ ζητήση ἐκεῖ καταφύγιο...

Καὶ νά, στεκόταν πειὰ ὄρθιος μπρὸς στὸν κοιμισμένο δήμιό του....

Ἀπὸ ὅσα εἶχε ἀκούσει, κατάλαβε τὴν πραγματικὴ ταυτότητα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, χωρὶς νὰ ξέρη οὔτε ὁ ἴδιος ἂν ἔβλεπε ὄνειρο ἢ ἂν ἦταν ἀληθινὴ αὐτὴ ἡ περιπέτεια...

* * *

Τὸ σομμὲ τοῦ κρεββατιοῦ ἔτριξε... Ὁ ὕπνος τοῦ δημίου ἦταν ἀνήσυχος κείνη τὴ νύχτα... Δυὸ ἔφιπποι χωροφύλακες πέρασαν κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου... Θὰ ἔψαχναν νὰ βροῦνε τὸν δραπέτη....

Ὁ καλπασμὸς τῶν ἀλόγων τους ἀντήχησε σὰν καμπάνα στ' αὐτιὰ τοῦ καταδίκου...

Ὁ δήμιος ψιθύρισε μερικὰ ἀκόμη ἀκατάληπτα λόγια, σὲ τόνο ἀνθρώπου θυμωμένου. Ἀπ' τὰ λίγα λόγια ποὺ ἄκουσε ὁ κατάδικος, κατάλαβε ὅτι ὁ δήμιος ἦταν ὀργισμένος, ἐπειδὴ ἄργησε νὰ πάη στὸ κελλὶ τοῦ μελλοθανάτου, καὶ δὲν μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάση...

Καὶ τότε, μιὰ σκέψη καρφώθηκε ξαφνικὰ στὸ ταραγμένο μυαλό του...

Ναί, ἔπρεπε νὰ γίνη **αὐτό...**

Καί, ὅταν θὰ γινότανε **αὐτό**, ὁ κατάδικος θὰ μποροῦσε ν' ἀναντεύση μὲ περισσότερη ἄνεσι... Ἴσως νὰ μὴν τὰ κατάφερνε νὰ γλυτώση ὥς τὸ τέλος τὴν ἐκδίκησι τῆς Δικαιοσύνης... Μά, ἂν ὁ δήμιος ἔβγαινε ἀπὸ τὴ μέση, θ' ἀνεβάλλετο γιὰ λίγο καιρὸ ἡ ἐκτέλεσίς του καὶ αὐτὸ ἦταν βέβαια ἕνα μεγάλο κέρδος, γιὰ ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ τὸ εἶχε πάρει ἀπόφασι ὅτι τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, πρὶν ἀκόμα φωτίση καλά, δὲν θὰ ζοῦσε πειά...

—Ἐμπρός, παιδιά μου, κάνετε γρήγορα ! φώναξε ξαφνικὰ ὁ δήμιος.

Νόμιζε πὼς μιλοῦσε μὲ τοὺς βοηθούς του...

Ὁ κατάδικος ἔπιασε, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, τὸ σβέρκο του...

—Εἶμαι κουρασμένος, πολὺ κουρασμένος !... συνέχισε ὁ δήμιος. Ὅλα αὐτὰ τὰ κεφάλια... Ἀ ! ἡ δουλειά μου εἶνε πολὺ κοπιαστική...

Ἡ σκιὰ ἄπλωσε τὰ χέρια της.

—Σαράντα τρία ἀκόμα κεφάλια καὶ σταματῶ !...

Ὁ κατάδικος ἔβγαλε ἕνα ἐλαφρὸ βογγητό...

—Θὰ ἔχω συμπληρώσει τότε τὰ τριακόσια ! ἐξακολούθησε ὁ δήμιος.

Ἡ σκιὰ πλησίασε ἀκόμα περισσότερο στὸ κρεββάτι, σκύβοντας πάνω ἀπὸ τὸν κοιμισμένο δήμιο.

—Μάλιστα, κύριε διευθυντά, συνέχισε ὁ δήμιος. Ὁ Ἀλβέρτος Ντιπονσοὺ ἦταν τὸ διακοσιοστὸ πεντηκοστὸ ἕβδομο κεφάλι **μου**... Μ' αὐτὸν ἐδῶ, ποὺ θὰ ἐκτελέσω σήμερα.... Μά, δὲν μοῦ λέτε, ἀλήθεια, πῶς τὸν λένε αὐτὸν τὸν κατάδικο ;

—Ἐρνέστο Ραβιέ ! βριχήθηκε ὁ μελλοθάνατος.

Ὁ δήμιος ἄνοιξε ἀπότομα τὰ μάτια του. Στὴν ἀρχή, μόλις εἶδε τὸ ἀπαίσιο πρόσωπο τοῦ καταδίκου σκυμμένο ἀπὸ πάνω του, νόμισε πὼς συνεχιζότανε τὸ ὄνειρό του. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ καταλάβη πὼς ἦταν ξυπνητός ! Ἕνας τρελλὸς φόβος κυρίευσε τὴν ψυχή του.

—Εἶσαι... εἶσαι... τραύλισε, μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα.

—Εἶμαι ὁ Ἐρνέστος Ραβιέ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔπρεπε ν' ἀποκεφαλίσης αὔριο τὸ πρωΐ ! ἀπαντήθηκε ὁ κατάδικος, μ' ἕνα σατανικὸ χαμόγελο. Δὲν θὰ σοῦ προξενήσω ἄμως τὴ χαρὰ νὰ κόψης καὶ τὸ δικό μου κεφάλι ! Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ φτάσης τὰ τριακόσια !...

Ὁ δήμιος ἔκανε νὰ ζητήση βοήθεια....

Μὰ δὲν πρόφτασε ν' ἀρθρώση οὔτε κραυγή.

Τὰ χέρια τοῦ καταδίκου τὸν ἄρπαξαν ἀπὸ τὸ λαιμό, τοῦ τὸν ἔσφιξαν μὲ λύσσα, σὰν τανάλιες, καὶ δὲν τὸν ἄφησαν, παρὰ μονάχα ὅταν τὸ πρόσωπο τοῦ δημίου εἶχε μαυρίσει, μὲ τὴ γλῶσσα πεταγμένη ἔξω !...

Καὶ τὸ φεγγάρι φώτιζε, μὲ τὴν κρύα καὶ πένθιμη λάμψη του, τὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου, στὸ ὁποῖο ὁ δήμιος εἶχε περάσει τὴν τελευταία νύχτα τῆς ζωῆς του.

Μιὰ σκιὰ πήδησε στὸ δωμάτιο ἀπ' τὸ παράθυρο...